

Sygn. akt III AUa 1103/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2017 r.

**Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:**

Przewodniczący: SSA Irena Różańska-Dorosz (spr.)

Sędziowie: SSO del. Izabela Głowacka-Damaszko

SSA Grażyna Szyburska-Walczak

Protokolant: Marcin Guzik

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2017 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku C. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek apelacji C. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 9 maja 2017 r. sygn. akt V U 245/17

I. zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 21 lutego 2017 roku w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy C. S. prawo do emerytury poczynając od dnia 8 lutego 2017 roku;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz wnioskodawcy kwotę 270 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 maja 2017 r. Sąd Okręgowy w Legnicy V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie C. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 21 lutego 2017 r. odmawiającej przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury z powodu nieudowodnienia jakiegokolwiek okresu pracy w szczególnych warunkach.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny:

Wnioskodawca C. S., urodzony (...), był członkiem OFE, ale złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem ZUS na dochody budżetu państwa. Do 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca udowodnił 25 lat okresów składkowych, nieskładkowych i uzupełniających.

W okresach od 15 sierpnia 1982 r. do 17 listopada 1994 r. i od 18 maja 1995 r. do 31 października 1995 r. wnioskodawca był zatrudniony w istniejącym do 21 marca 1991 r. byłym PGR w C., a następnie od 22 marca 1991 r. w Przedsiębiorstwie Produkcji, Handlu i Usług (...) sp. z o.o. w C.. W czasie od 18 listopada 1994 r. do 17 maja 1995 r. wykonywał pracę w wymiarze ¼ etatu. C. S. był traktorzystą.

W okresie tego zatrudnienia C. S. przewoził pomiędzy gospodarstwami paszę i zielonkę, wykonywał prace polowe (orka, siew), w okresie żniw kombajnem kosił i młócił zboże. W soboty i niedziele transportował z wagonów nawozy, wapno, zboże, węgiel. Wykonywał również prace na „ładowaczu”, który był podczepiony do ciągnika. W czasie wykopków ciągnikiem woził kombajn do ziemniaków i buraków. W okresie zimowym dowoził pasze dla zwierząt.

Wnioskodawca pracował w PGR C. Zakład Rolny w N., gdzie w latach 1982 - 1995, wykonywał pracę traktorzysty. W czasie tego zatrudnienia, w 1983 r., uzyskał uprawnienia do prowadzenia kombajnu, a w 1989 r. sprzętu ciężkiego. W okresie od wiosny do jesieni pracował przede wszystkim w polu, gdzie wykonywał orkę, siew, kombajnem wykopywał ziemniaki. W okresie żniw kosił za pomocą kombajnu. Po uzyskaniu uprawnień na obsługę sprzętu ciężkiego wykonywał prace równiarką i E-łką. Równiarką wykonywał prace przy budowie dróg, przeważnie polnych i zakładowych. Przy ich budowie ciągnikiem woził żwir na drogi, ciągnął walec. W razie potrzeby E-łką ładował kamień. W przedsiębiorstwie (...) ubezpieczony był operatorem sprzętu ciężkiego: E. i równiarki. Przy użyciu tego sprzętu pracę wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W PPHU (...) sp. j. w C. ubezpieczony pracował od 2 listopada 1995 r. do 30 listopada 2002 r. w charakterze operatora, wykonując prace na stanowisku operatora maszyn ciężkich budowlanych i drogowych. Przedsiębiorstwo (...) wykonywało prace związane z budową budynków, dróg i prace remontowe. C. S. pracował równiarką przy budowie dróg, jak również przy użyciu tego sprzętu świadczył usługi. W zastępstwie wykonywał także prace koparko-ładowarką.

Decyzją z dnia 21 lutego 2017 r. organ rentowy nie uznał jako pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia wnioskodawcy od 15 sierpnia 1982 r. do 31 października 1995 r. w Przedsiębiorstwie Produkcji Handlu i Usług (...) na podstawie świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z 1 października 1998 r., ponieważ nie powołano się na rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w/s wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a ponadto powołano się na przepisy branżowe, które utraciły moc prawną oraz od 2 listopada 1995 r. do 30 listopada 2002 r. z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowo-Usługowym (...) na podstawie świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 10 maja 2013 r., ponieważ nie powołano się na rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w/s wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a ponadto powołano się na przepisy branżowe, które utraciły moc prawną.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd ten wskazał, że wobec nieosiągnięcia przez wnioskodawcę powszechnego wieku emerytalnego, sporną kwestią pozostawało więc, czy spełnia on warunki do nabycia świadczenia w tzw. obniżonym wieku emerytalnym na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej oraz przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w/s wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Sąd podał, że w rozpoznawanej sprawie nie był sporu co do tego, że wnioskodawca w dniu (...) ukończył 60 lat i był członkiem OFE, ale złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem ZUS na dochody budżetu państwa.

Jedynie sporną kwestią wymagającą ustalenia Sądu było to, czy w kwestionowanych przez organ rentowy okresach od 15 sierpnia 1982 r. do 31 października 1995 r. (poza okresem pracy od 18 listopada 1994 r. do 17 maja 1995 r. w wymiarze ¼ etatu) i od 2 listopada 1995 r. do 31 grudnia 1998 r., wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy wskazał, że C. S. wykonywał najpierw prace kierowcy ciągnika, a następnie operatora ciężkich maszyn budowlanych. Prace kierowcy ciągnika wykonywał w PGR w C., a następnie w powstałej w jej miejsce spółce (...).

W stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wykazie A, Dział VIII. „W transporcie i łączności”, pod pozycją 3 za prace w szczególnych warunkach uznane zostały prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych. Dalej Sąd podał, że w kwestii szczególnego charakteru pracy kierowców ciągników utrwała się kształtowane przez Sąd Najwyższy rozumienie regulacji zawartej w stanowiącym załącznik do wymienionego wyżej rozporządzenia wykazie A, Dział VIII, poz. 3. W ostatnio wydanym wyroku z dnia 23 lutego 2017 r., I UK 76/17 (Legalis nr 1580471) Sąd Najwyższy stwierdził, że wykładnia językowa regulacji zawartej w wykazie A dział VIII poz. 3 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43), przy uwzględnieniu przyjętej przez rozporządzenie kwalifikacji branżowo-stanowiskowej oraz przy uwzględnieniu systematyki przepisów, nie pozwala na kwalifikowanie a priori pracy kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych wykonujących pracę w rolnictwie, jako pracy w szczególnych warunkach. Nie ma przesłanek, aby z góry zakładać, że wykonywanie prac na wskazanych stanowiskach - niezależnie od branży, w której praca jest wykonywana - związane jest z taką samą szkodliwością pozwalającą na zaliczenie tego okresu jako uprawniającego do nabycia emerytury w obniżonym wieku. W uzasadnieniu Sąd Najwyższy odwołując się do swoich wyroków (z dnia 19 maja 2011 r., III UK 174/10; z dnia 16 czerwca 2009 r., I UK 20/09; z dnia 01 czerwca 2010 r., II UK 21/10; z dnia 19 maja 2011 r., III UK 174/10) stwierdził, iż niejednokrotnie wskazywał, że wyodrębnienie prac kwalifikujących do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym ma charakter stanowiskowo-branżowy. Oznacza to, że przynależność pracodawcy do określonej gałęzi przemysłu ma znaczenie istotne i nie można dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały przypisane w tym akcie prawnym. Zauważył także, że prace uznawane za wykonywane w szczególnych warunkach bez względu na miejsce ich wykonywania i rodzaj zostały wymienione w dziale XIV zatytułowanym „prace różne”. Sąd Najwyższy argumentował także, że umieszczenie stanowiska kierowcy ciągnika w dziale VIII „w transporcie i łączności”, łączy szkodliwość takiej pracy nie z samym faktem prowadzenia tych pojazdów, lecz z faktem prowadzenia ich przy uwzględnieniu specyfiki wykonywania pracy w transporcie i obciążen psychofizycznych związanych z uczestniczeniem takich pojazdów w ruchu publicznym. Niewątpliwie zasadniczym obowiązkiem kierowcy ciągnika w transporcie jest wykonywanie przewozu drogowego, a więc kierowanie pojazdem w ruchu drogowym. Praca kierowcy ciągnika wymaga wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (bezpieczeństwo w ruchu drogowym), jest również uciążliwa ze względu na specyficzny czas pracy kierowcy uzależniony od zleconych mu zadań transportowych. Obciążen takich nie ma, jak uznał ustawodawca, przy wykonywaniu prac na wskazanych stanowiskach w rolnictwie, gdzie dominują prace polowe. W uzasadnieniu wskazanego wyżej wyroku wskazano również, że odmowa zakwalifikowania, jako wykonywanej w szczególnych warunkach, pracy traktorzysty (kierowcy ciągnika rolniczego) w trakcie prac polowych, a nie w transporcie, odpowiada rozumieniu tych przepisów przedstawionemu już wcześniej w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyroki z dnia 3 grudnia 2013 r., I UK 172/13; z dnia 13 sierpnia 2015 r., II UK 298/14; z dnia 5 maja 2016 r., III UK 121/15; z dnia 5 maja 2016 r., III UK 132/15 oraz z dnia 13 lipca 2016 r., I UK 218/15). Odnosząc powyższe rozważania do ustalonych w sprawie faktów według Sądu Okręgowego należało przyjąć, że w okresie zatrudnienia w PPHU (...) wnioskodawca nie wykonywał prac w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, bowiem w czasie od wiosny do jesieni jako traktorzysta wykonywał przede wszystkim prace polowe. Prace w transporcie, polegające na kierowaniu pojazdem w ruchu drogowym wykonywał okazjonalnie, szczególnie w związku z transportem produktów z wagonów i ewentualnie zboża w okresie żniw. Prace kombajnem wykonywał tylko w czasie żniw. Po uzyskaniu uprawnień na sprzęt ciężki, prace operatora tego sprzętu łączył z pracą traktorzysty, zazwyczaj przy pracach polowych. Powyższe fakty w ocenie Sądu przemawiają za tym, że C. S., jako kierowca ciągnika, wykonywał przy jego użyciu przede wszystkim prace polowe, które w świetle zaprezentowanego wyżej poglądu na są pracami w transporcie i łączności i przez to nie są pracami w szczególnych warunkach w rozumieniu wskazanych wyżej na wstępie przepisów. Pozostałe prace jakie wykonywał w PGR, a następnie PPHU (...), które noszą cechy prac w szczególnych warunkach, nie były jednak wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Poza tym ich wymiar nie jest na tyle długi, by wraz z okresem pracy wnioskodawcy w PPHU (...) ich łączny wymiar wyniósł wymagane co najmniej 15 lat.

W przekonaniu Sądu pierwszej instancji istniały uzasadnione podstawy do przyjęcia, że prace w szczególnych warunkach ubezpieczony wykonywał w przedsiębiorstwie (...), przy czym okres tego zatrudnienia jest zbyt krótki wobec wymaganych co najmniej 15 lat.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją wnioskodawca, zastępowany przez radcę prawnego, który zarzucił orzeczeniu naruszenie prawa materialnego, a to art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, skutkujące wadliwym przyjęciem, że w rozstrzyganym stanie faktycznym nie doszło do wypełnienia zakresów zastosowania tych przepisów, a w konsekwencji ubezpieczony nie ma prawa do emerytury w związku z pracą w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, a także naruszenie punktu 3 wykazu A, działu VIII, stanowiącego załącznik do rozporządzenia właściwego poprzez jego błędną wykładnię skutkującą wadliwym przyjęciem, że wymienione w tym punkcie prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych nie obejmują prac wykonywanych przez ubezpieczonego przy użyciu tych pojazdów, a innych niż w transporcie na drodze publicznej.

Mając na uwadze powyższe zarzuty wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury w związku z pracą w warunkach szczególnych i zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa apelacyjnego oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawcy ZUS wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest zasadna.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy C. S. spełnia warunki do przyznania emerytury na gruncie przepisu art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a w szczególności czy praca w Przedsiębiorstwie Produkcji Handlu i Usług (...) w C. od 15 sierpnia 1982 r. do 31 października 1995 r. stanowiła pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu poz. 3, dział VIII, wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, gdzie wymieniono prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych. Okoliczność ta była decydująca dla rozstrzygnięcia kwestii czy wnioskodawca legitymuje się co najmniej 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, bowiem w ocenie Sądu pierwszej instancji kolejny okres zatrudnienia C. S. od 2 listopada 1995 r. do 31 grudnia 1998 r. (3 lata, 1 miesiąc i 29 dni) w Przedsiębiorstwie Produkcyjno Handlowo Usługowym (...) był okresem pracy w warunkach szczególnych z racji wykonywania pracy na stanowisku operatora maszyn ciężkich i budowlanych (wykaz A, dział V, pozycja 3 ww. rozporządzenia).

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pod kątem zgłoszonych w apelacji zarzutów stwierdzić należy, że co prawda Sąd pierwszej instancji ustalił w sprawie prawidłowy stan faktyczny, tak swoją ocenę oparł na linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, wyrażonej m.in. w wyroku z dnia 23 lutego 2017 r. , w sprawie I UK 76/17, której nie podziela Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę. W konsekwencji błędna była konkluzja tego Sądu co do stwierdzenia, że wnioskodawca, jako kierowca ciągnika rolniczego, zatrudniony przede wszystkim przy pracach polowych, a nie w transporcie nie wykonywał w spornym okresie prac w rozumieniu działu VIII, poz. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wielu emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnych.

W tym względzie Sąd Apelacyjny identyfikuje się ze stanowiskiem SSN Krzysztofa Staryka wyrażonym w zdaniu odrębnym do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2017 r. w sprawie II UK 527/16.

W przeciwieństwie do koncepcji zaprezentowanej przez organ rentowy i Sąd Okręgowy, Sąd Apelacyjny w pełni zgadza się z oceną, że wykaz stanowisk uprawniających do nabycia prawa do emerytury, zawarty w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1993 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze nie jest w każdej pozycji ściśle przypisany do określonej branży i w każdym przypadku konieczny jest bezpośredni związek wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla danej branży, tj. działu gospodarki (por. wyrok z dnia 26 marca 2014 r., II UK 368/13). Prawodawca nadał co prawda charakter normatywny przyporządkowaniu w wykazie A i B rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. rodzajów prac i stanowisk do poszczególnych gałęzi gospodarki i działów przemysłu, jednak skutek normatywnego przyporządkowania rodzaju prac do poszczególnych działów zawartych w wykazie A nie ma charakteru bezwzględnie. Oznacza to, że dopuszcza się istnienie wyjątków, gdy za pracę w warunkach szczególnych uznaje się wykonywanie pracy identycznej co do rodzaju, jak i natężenia czynnika szkodliwego i uciążliwego względem pracy uznanej za prawodawcę w innej gałęzi gospodarki za pracę w warunkach szczególnych.

Z okoliczności sprawy wynika, że wnioskodawca w okresie od 15 sierpnia 1982 r. do 31 października 1995 r., z wyłączeniem okresu pracy w wymiarze $\frac{1}{4}$ etatu od 18 listopada 1994 r. do 17 maja 1995 r., tj. przez 12 lat, 8 miesięcy i 17 dni, pracował w PGR przede wszystkim jako kierowca ciągnika, przy czym w tym okresie zdobył również uprawnienia do prowadzenia kombajnu - w 1983 r. oraz do prowadzenia ciężkich maszyn budowlanych - w 1989 r. W tym czasie, w zależności od pory roku, wykonywał obowiązki traktorzysty przy pracach polowych, tj. orce, bronowaniu, wykopkach ziemniaków i buraków, przy zasiewach, przy wywożeniu obornika, przy przewożeniu pasz i zielonki między gospodarstwami rolnymi, przy transporcie nawozów, wapna, zbóż i węgla, przy odśnieżaniu dróg. Obsługiwał także kombajn, przy koszeniu i młóceniu zboża, a od momentu uzyskania uprawnień do obsługi ciężkiego sprzętu wykonywał prace przy budowie dróg, prowadząc ładowarkę kołową oraz równiarkę, a dodatkowo świadczył pracę jako kierowca ciągnika, wożąc żwir na drogi, czy ciągnąc walec. Biorąc pod uwagę rodzaj wykonywanej przez ubezpieczonego pracy uznać należy, że stopień szkodliwości pracy wnioskodawcy w spornym okresie nie wykazuje żadnych różnic od pracy kierowcy ciągnika z branży transportowej, a nawet wiąże się z większą ekspozycją na czynniki szkodliwe, w postaci większego zapylenia, większego narażenia na wstrząsy i drgania z powodu prowadzenia pojazdów po nierównym terenie, a zatem brak jest podstaw do zanegowania świadczenia tej pracy w warunkach szczególnych tylko dlatego, że praca wnioskodawcy nie została przyporządkowana do branży transportowej w rozumieniu ww. rozporządzenia. W przeciwnym razie naruszałoby to zasadę równości w zakresie uprawnień do ubezpieczenia społecznego pracowników wykonujących taką samą pracę. Dodatkowo i co najistotniejsze w kwestii interpretacji analizowanych prac, skoro prace kierowców kombajnów również ujęte zostały w dziale VIII, tj. „transport”, zaraz po traktorzystach, a nie budzi przy tym wątpliwości, że kombajn jest maszyną typowo rolniczą (poza wyjątkiem związanym z pracą górniczą, która została ujęta w innym dziale wykazu A oraz kombajnem drogowym, o którym mowa w dziale IX tego wykazu), to już z tego tylko względu przy wykładni tego przepisu należy pominąć funkcjonalny związek z branżą transportową.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, że okres w którym wnioskodawca wykonywał pracę w PGR C., a następnie po jej przekształceniu w (...) podlegał zaliczeniu do okresu pracy w szczególnych warunkach od 15 sierpnia 1982 r. do 31 października 1995 r., z wyłączeniem okresu pracy w wymiarze $\frac{1}{4}$ etatu od 18 listopada 1994 r. do 17 maja 1995 r., tj. w wymiarze 12 lat, 8 miesięcy i 17 dni. W konsekwencji skarżący wykazał, łącznie z uznanym przez Sąd pierwszej instancji okresem zatrudnienia w (...) w wymiarze 3 lat, 1 miesiąca i 29 dni, że prace w szczególnych warunkach wykonywał przez okres co najmniej 15 lat. Co oznacza, że spełnił wszystkie warunki uprawniające go do prawa do wcześniejszej emerytury.

Z tego względu Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżone orzeczenie, przyznając C. S. prawo do emerytury od dnia ukończenia przez niego 60 roku życia, co wynika z treści art. 100 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Orzeczenie o kosztach Sąd Apelacyjny wydał na podstawie art. 98 k.p.c. i § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców

prawnych (Dz.U.2015.1804 w wersji z dnia 27 października 2016 r.), przy uwzględnieniu poniesionej przez wnioskodawcę opłaty od apelacji w kwocie 30 zł.

SSO del. Izabela Głowacka-Damaszko SSA Irena Różańska-Dorosz SSA Grażyna Szyburska-Walczak

R.S.